

**HELENA
BROŽÍKOVÁ**

**PRÁZDNINY
U JEZERA**

PRÁZDNINY U JEZERA

Helena Brožíková

© Jaroslava Justová - Matik

Illustrations © Jana Modrá

ISBN 978-80-903497-6-6 (formát PDF)

Všechna práva vyhrazena. Tato e-kniha je určena pouze subjektu, který ji legálně zakoupil, a to jen pro osobní užití a v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Je zakázáno jakékoli další kopírování, prodej a šíření textu nebo částí textu, včetně šíření prostřednictvím elektronické pošty, SMS zpráv, MMS zpráv apod. Dále je zakázáno umístění souboru na servery, ze kterých je možno soubor stáhnout, bez ohledu na to, kdo sdílení umožnil.

Obsah

Velký plán	6
Dárek	11
Zklamání	13
Kátin nápad	15
Nejšťastnější člen výpravy	19
Vydrovka	21
Tábořiště u jezera	26
Na zřícenině	32
Skřítkovo zmizení	37
Letní bouřka	41
Co hledal Robin na mapě	45
Pašerácká jeskyně	46
Překvapení ve skalách	49
Přípravy k vyplutí	53

Na jezeře	57
Noční výprava	63
Přistižení!	67
Tajemství prozrazeno	71
U doktora	77
Nový člen posádky?	83
Odpoledne ve Sluneční zátocce	87
Matějovo vyprávění	89
Další krádež	93
Podivná dvojice	97
Tajná skrýš	101
Na Ostrově pokladů	109
Tonyho příběh	113
Jasný důkaz	118
Záhada jeskyně	124
Poslední večer	126
Rozloučení s jezerem	129
Šťastné setkání	132

Velký plán

„Hurá, Robin už přijel!“ Bertík vykoukl za plotem a pak se vítězoslavně rozběhl za bratrem.

„Filipe, Filipe, Robin je tady, viděl jsem jejich auto!“ halekal na celou zahradu a nedočkavě se vrátil do stanu. Stan se povážlivě zakymácel, neboť se Bertíkovi připletla do cesty přední šňůra, ale vydržel.

Filip doufal, že se tu na chvíli schová a bude si číst. Tahle zpráva ho však bleskově zvedla, dokonce zapomněl Bertovi vynadat.

„Opravdu? A nespletl ses? No to je bezva!“ zajásal a vyběhl rychle k plotu, s Bertíkem v patách. Auto už bylo dávno pryč, přesto oba s nadšením upírali oči na prázdnou vozovku, jako by z ní mohli vyčíst, co všechno se s příjezdem Robina změní.

Na prázdniny k babičce přijeli už před týdnem, ale zatím tu nebyla žádná pořádná zábava. Za těch pár dní se u vody parádně opálili, jenže břeh malého rybníka jim brzy zevšedněl. Chyběli jim tu kamarádi a víkend, kdy měli dorazit ostatní z jejich loňské party, se blížil jen pomalu. Konečně se však dočkali, a proto hlídkoval Bertík na zahradě už od rána.

„S Robinem bude určitě všechno jinak,“ radovali se oba a vzpomínali na minulé prázdniny, kdy zažili tolik báječných příhod. A letos je čeká jistě něco výjimečného, protože Robin jim nechal u babičky vzkaz: PROJ-ZBOCR, PAŘLIBPARSAIVETKE SME, VSEDLAKRÝ POLDÁRN.

To se ví, babička ani děda té zprávě nemohli rozumět, to jen Filip a Bert znali loňskou šifru a věděli, že nesmí číst všechna písmena. Tak tedy: POZOR, PŘIPRAVTE SE, VELKÝ PLÁN. A když Robin napíše VELKÝ PLÁN, tak se určitě mají na co těšit.

Jejich kamarád se vlastně vůbec nejmenoval Robin, ale docela obyčejně Slávek. Slávkem byl ale jen deset měsíců v roce, když bydlel v Praze a chodil do školy. Ale tady o prázdninách mu nikdo neřekl jinak než Robin a on byl na svou přezdívku náležitě hrdý. Získal ji podle hrdiny svých oblíbených knih, Robina Hooda, slavného zbojníka ze sherwoodských lesů.

Jeho příhody znal skoro nazpaměť a často je ostatním klukům vypravoval. Nejraději, když se na kraj snesl večer, stíny se prodloužily a vítr přivál k jeho povídání i vůni nedalekých lesů. A když příběhy statečných mužů končily za úplné tmy, tušili kluci odvážné zbojníky za každým druhým stromem.

Robin sice nebyl z jejich party nejstarší, ale všichni ho uznávali za svého vůdce. Měl plno skvělých nápadů a při výpravách do okolí předčil ve znalostech přírody i místní kluky. Jeho dědeček byl totiž myslivcem v hlubokých beskydských lesích a vždy ho trpělivě učil všemu, co má správný kluk o lese vědět a znát. A tak Robin rozeznal stopy jezevce, lišky, kuny i veverky, uměl objevit ptačí hnízda, věděl, kam chodí v noci zvěř pít. Možná, že rozumí i šepotu stromů, myslel si o něm Bertík potají.

„Babičko, Robin už přijel, můžeme za ním?“ hrnuli se oba bratři do kuchyně.

„Kdepak, za chvíli je oběd, to byste se mi včas nevrátili. Však on tu odpoledne ještě bude.“

„Ale babi,“ přemlouval ji Filip, „za půl hodiny se toho dá stihnout ...“

„To já taky říkám,“ ozval se od stolu děda. „Třeba odnést jablka do sklípku a tyhle zbytky od zeleniny dát králíkům.“

Kdepak, s dědou se nic usmlouvat nedalo, to kluci dávno věděli.

„Ale když teď všechno uděláme, tak potom můžeme až do večera, že jo?“ ujišťoval se Bertík a nenápadně pokukoval po bratrovi, jestli jeho snahu ocení. Nebyl si totiž tak úplně jistý, jestli ho Filip vezme odpoledne s sebou. Filip byl přece jen o tři roky starší a někdy s ním jednal jako s docela malým klukem. Zatím ale nic neříkal, a pak, Robinův vzkaz byl přece pro oba.

„To se ještě uvidí, až jak sníš oběd,“ napínala ho babička. Odklopila pokličku a zamíchala omáčku v hrnci, až zavoněla celou kuchyní. Bertík si uvědomil, jaký má hlad.

„Jasně, dneska sním pět knedlíků jako Filip,“ vytahoval se. Kdepak babička, nikdo neumí vařit tak dobře jako ona. A co teprve její makové koláčky nebo lívance se zavařeninou!

Hoši rychle udělali, co jim děda řekl, a ještě vyměnili králíkům vodu.

Pak se nedočkavě vrhli na jídlo. Nesmějí přece ztrácet čas! Filip už vytíral talíř a Bert dojídal pátý knedlík, když zaslechli venku zahvízdat známý signál. Vyletěli od stolu, sklenice jenom zazvonily a Skřítek, černý chundelatý voříšek, se pod stolem rozštěkal.

„No tak, snad nehoří,“ zlobila se naoko babička, ale měla radost, jak tu klukům chutná. „Tak utíkejte, ale pro svačinu si přijďte!“

„Jasně, babi,“ zahalekal Filip už ve dveřích, Bert v závěsu za ním jen pokýval hlavou, ještě měl pusku plnou. Ale za nic na světě by nepřipustil, aby mu brácha utekl.

Jejich kamarád se opíral o strom na protější straně ulice.

„Ahoj, Robine,“ zavolal na něj Filip, odsunul uvolněné laťky v plotě a protáhl se ven. „Viděli jsme vás přijíždět.“

„Já vás viděl první,“ Bert prolezl za Filipem a obdivně hleděl na Robina. „Teda, ty jsi vyrostl!“

„Ahoj, kluci,“ vítal je Robin. „Tak co, jak nám tu berou ryby? Už jste byli na Maliňáku?“ Tak se tu všeobecně říkalo většímu ze dvou rybníků, který byl rájem rybářů.

„Jo, ale jen s dědou a žádná sláva. Ale ty povídej, co ten tvůj plán? Co jsi vymyslel?“

„Dostali jste tedy můj vzkaz?“ zeptal se Robin a ztišil hlas. „Výborně, všechno vám ale vysvětlím až později. Ted' musím ještě domů, než naši odjedou. A pak, odpoledne přijede i Ondra, přece na něj počkáme, ne?“

„A kdy se sejdeme?“

„Ve čtyři pod naším dubem.“

„Tak nám aspoň řekni, co se chystá,“ vyzvídal Bertík.

„Výprava,“ odpověděl tajuplně Robin. „Tak ve čtyři, nezapomeňte!“ Víc jim zatím neprozradil a rozběhl se domů.

Jak by mohli zapomenout! Ale kdo to má tak dlouho vydržet, když zvědavost potvůrka hlodá a hlodá a čas se vleče jak deset šneků? Zadívali se tázavě na sebe.

„Berte, co tím asi myslel? Výprava! To je celý Robin, ani neřekne kam.“

„Možná na Maliňák.“

„Prosím tě, co by to bylo za výpravu? Vždyť ten je kousek od vesnice.“

„A co když má Robin člun?“

„Ty seš ale chytřej. Přivezli ho snad na střeše?“

„Třeba je nafukovací, jako měli ti kluci na Slapech. To by bylo bezva!“

„Jo, ale jen pro toho, kdo umí plavat. No a s tvým plaváním, nevím, nevím . . .“

„Filipe ... vždyť já už se učím! Já chci taky s vámi, přimluv se za mě,“ žadonil Bertík.

Filip přimhouřil oči a předstíral, že o tom opravdu přemýšlí. Pak vážným hlasem pravil:

„No, možná bych mohl. Ale zítra ráno dojdeš pro housky ty!“

Filipovi se totiž nikdy nechtělo z postele a právě se mu naskytla příležitost, jak se vstávání zas jednou vyhnout.

„Klidně, mně to vůbec nevadí,“ příkyvoval horlivě jeho bratr.

„Tak dobře, řeknu klukům. Ale ne aby ses pak topil!“

„Jasně že ne!“ jásal Bertík, u Filipa měl vyhráno. A na něj ostatní jistě dají.

Ted' tedy jenom vydržet do čtyř. Ručičky hodin se pomalu sunuly vpřed, ale na nic jiného hoši neměli ani pomyslení, ani do lesa je děda nedostal. U dubu čekali už dávno před smluvenou hodinou.

Ondra dostal Robinův vzkaz taky a objevil se pár minut po nich.

„Ahoj, kluci,“ mával jim už z dálky, „Plzeň zdraví Prahu!“

Oba bratři se rozběhli k němu. „Kde tak dlouho vězíš? Povídej, cos dělal o prázdninách?“ Letos se ještě nesetkali, měli si tedy o čem vyprávět.

„Ondro, ty už víš něco o Robinově plánu?“ zeptal se pak Filip.

„Ne, Robin mi jenom poslal zprávu. A hele, Káťa je tu taky!“

Dívka, která k nim přibíhala po stráni, byla ostříhaná tak nakrátko, že vypadala z dálky jako kluk. A také se odjakživa jejich klukovských her účastnila, honila se s nimi po lesích, bez váhání přelézala ploty a dováděla u vody. Katka, jediná z holek, se kterou se tady dalo vydržet. Nefňukala, neotravovala a světe div se, dokázala udržet i jazyk za zuby.

„Ahoj, Ondro!“ S Filipem a Bertem se už Káťa byla několikrát koupat. „Čekáte na Robina? Viděla jsem ho přijet.“

„Jo, už by tu měl být.“

„A co Tomáš se Zuzkou? Nevíte někdo, co je s nimi?“ Tomáš patřil také k jejich loňské partě a jeho mladší sestra tady byla Kátinou nejlepší kamarádkou.

„Letos nepřijedou. Děda povídal, že jejich táta koupil na Moravě chatu a že ji celé prázdniny budou vylepšovat,“ vzpomněl si Filip.

„Tak to mají smůlu, o hodně přijdou,“ ozval se za jejich zády Robin.

„Jé, kde ses tu vzal?“ užasl Bertík. „My tě vůbec neviděli!“

„Klidně byste se nechali přepadnout! Nepřítel se k vám může připlížit, kdy si vzpomene.“

„Jaký nepřítel?“ nepochopil Bert, ale ostatní nad ním jen mávli rukou a nedočkavě hleděli na Robina.

„Tak povídej, co chystáš za výpravu? Jaký je ten tvůj plán?“

„Senzační, budete koukat. Pamatujete, jak jsem vám vyprávěl o dědovi, co žije v té své pustině? Víte, co mi nabídl? Abych k němu zas na týden přijel a vzal si s sebou kamarády. Tak kdo chce jet se mnou? Můžeme se s ním toulat po kraji a honit medvědy.“

„Vážně? No to je skvělý!“ Kluci se rozzářili, neboť dědu myslivce už všichni důvěrně znali z Robinova vyprávění. A teď i oni by s ním mohli chodit po hlubokých lesích, šplhat po skalnatých srázech a prolézat rokle a strže, o kterých bájil Robin. Brodit se horskými bystřinami a vylézt na posed, v ranní mlze pozorovat lesní zvěř a možná zahlédnout i statného jelena šestnácteráka. Z houští na ně zadupe kanec, z údolí uslyší táhlé a kvílivé vytí vlků. A po večerech budou u praskajícího ohně poslouchat pravé myslivecké historky od jednoho z posledních lesních vládců. Od Robina věděli, že jeho děda má mohutnou postavu, dlouhý bílý vous, ošlehanou tvář a pušku vždy přes rameno. Právě tak si všichni představovali opravdového pána lesů a hor.

„Jen jestli nás babička pustí,“ vrátil je ze snů do reality Filip.

„Musíte jí pořádně vysvětlit, že na nás děda dohlídne. A spát budeme v hájence, tak co?“

„No, já bych snad mohl,“ uvažoval nahlas Filip, ale podíval se po bráškovi a bylo mu ho líto. Bertík posmutněl. To si mohl myslet, že jeho se takový parádní plán zas týkat nebude. Kdepak, tohle mu babička určitě

nedovolí, to bylo jasné jak měsíc v úplňku. Proč jenom musí být pořád nejmladší?

Ondra si příliš starostí nedělal. Byl si skoro jistý, že ho s Robinem rodiče pustí a že mu tenhle krásný výlet nezkaží.

Taky Kátě bylo všechno hned jasné: tohle je klukovský plán. Jako by slyšela babičku, že něco takového rozhodně pro holky není. Ale to báječné dobrodružství kamarádům přála a hned s nimi vymýšlela, co všechno je v Beskydech může potkat.

Dárek

U babičky dopadli hoši přesně podle očekávání. Filip jet mohl, ale o odjezdu Bertíka nechtěla ani slyšet. Ani když si Bertík vyprosil, aby zavolala rodičům do Prahy, nic se nezměnilo, maminka byla stejného názoru. Takže Filip se radoval a Bertík si pomalu zvykal na myšlenku, že tady zůstane celý týden sám.

Večer se pod okny ozval známý signál. Filip překvapeně vykoukl ven, za plotem opravdu čekal Robin. Oba bratři vyběhli do šera.

„Co se děje, Robine?“

„Neděje se nic, já jdu za Bertíkem.“

„Cože?“ Bert nevěřil svým uším. „Vážně za mnou?“

„No, protože ... jestli tě s námi nepustí, tak jsem ti aspoň něco přinesl,“ a se záhadným výrazem mu podal pečlivě zabalenou krabičku.

„To je opravdu pro mě?“ nadchl se Bertík. Dárek od Robina, a přímo pro něj! Filip mu nakukoval zvědavě přes rameno.

„Ukaž!“

Bertík opatrně rozbalil papír.

„Blikačka!“ zajásal. „Světlo na kolo!“

Pak se však s Filipem po sobě překvapeně podívali. „My ale máme kola v Praze. . .“

„Copak blikačka musí být jenom na kolo?“ pousmál se zase tak tajemně Robin.

„Tak na co?“ Bert stále nechápal, neboť jediné, na čem se tu dalo jezdit, byla prastará dědova kárka v kůlně. Robin ho chvíli nechal řešit tu záhadu a pak mu napověděl:

„Neptej se na co, ale pro koho. Přece pro někoho, kdo není ve tmě vidět.“

„Zloděj!“ vyhrkl Bertík a Filip vyprskl smíchy.

„To se ti povedlo! Zloděj si pověsí blikačku na krk!“ Robin se rozesmál taky a Bertík zrudnul.

„A co myslíš ty, Filipe?“

Ten jenom pokrčil rameny. „Vážně nevím ...“

Bertíka vzápětí napadlo, že taky není vidět to podivné strašidlo, co občas slýchal vrzat a skřípět na půdě, ještě když spali v horním pokojíku. Zatím o něm neřekl ani Filipovi, raději si vždycky přetáhl peřinu přes hlavu a přeříkal tajné zaklínadlo. Ale od té doby, co směli spát ve stanu na zahradě, byl od strašidla pokoj.

„Tak kluci, na to musíte přijít. Je to černé a rychlé,“ radil jim Robin.

„Čert!“ nechal se znovu unést Bertík, ale než se mu Filip začal vysmívat, něco mu došlo.

„Ne čert, ale Skřítek,“ vykřikl radostně, „že je to pro Skřítku, aby se nám zas neztratil v lese!“ Filip uznale pokýval hlavou, na Skřítku by ani nepomyslel.

„Chytrá hlava,“ pochválil ho Robin, „uhodls. Podívej, takhle mu světlo připevníš dozadu na obojek, a když pak zapneš spínač, bude vám blikat jako lucernička.“

„Ten bude krásný,“ rozplýval se Bertík.

„A nebude mu to vadit?“ zeptal se praktičtější Filip.

„Kdepak, brzo si zvykne. U nás v parku ji má pár psů taky. V noci tam pobíhají jak červené světlušky.“

Babička otevřela dveře. „Copak si to tam šuškáte? Pojd'te dovnitř ... Skřítku, zpátky!“ zavolala na psa, který se jí protáhl kolem nohou a hnal se k hochům, jako by věděl, že se ho pozdní schůzka týká.

„Skřítku, pojd' sem, něco pěkného dostaneš,“ Bertík ho chytil do náruče a Filip mu připevnil na obojek Robinův dárek. Pak cvaknul a ono

to fungovalo! Skřítek se rozběhl podél plotu a světýlko s ním!

Babička na prahu se rozesmála. „Proboha, copak nám to běhá po zahradě? Dědo, pojd' se podívat, něco tu straší!“

„Tak já letím, kluci, mějte se,“ zamával jim Robin.

„Děkuju,“ zavolal za ním šťastný Bertík a rozběhl se za Skřítkem. Najednou už ho tolik nebolelo, že tady zůstane sám.

Zklamání

Druhý den se děti sešly u dubu už v devět, chyběl jen Robin.

„Tak co, jak jste dopadli?“ vyptával se hned Ondra. „Já jet můžu, ani jsem nemusel mamku moc přemlouvát.“

„Já taky. Babička volala večer našim, pustí mě,“ hlásil Filip. „Ale Bertíka ne.“

„Škoda. A co ty, Káťo?“

„Kdepak, ani jsem to nezkoušela.“

A tak si jen Ondra s Filipem nedočkavě představovali, co všechno je příští týden čeká. Katka se honila po louce s Bertem a se Skřítkem a nikdo si nevšiml, že utekla skoro půlhodina a Robin pořád nikde.

Konečně se objevil i on, ale tvářil se dočista zničeně.

„Kluci, všechno je v háji, žádná výprava nebude. Nezlobte se, že jsem vám něco sliboval.“

„Jak to? Vždyť jsi včera říkal ...“ Ondra s Filipem na něj zůstali nevěřícně zírat. „Děda si to rozmyslel?“

„Ne, něco horšího. Teď ráno volala teta, že na něj včera spadl strom, čistili stráž po poslední bouři. Odvezli ho do nemocnice, má nějak pochroumaná žebra a zlomenou nohu v gipsu. Ráno ho sice pustili domů, ale teď tam jet prostě nemůžeme.“

„V čem má nohu?“ zatahal Bertík Filipa za ruku. Jeho ta zpráva spíš potěšila, aspoň mu kluci neodjedou. Ale samozřejmě nesměl dát na sobě nic znát.

„No přece v sádře, když ji má zlomenou,“ obořil se na bratra otráveně Filip. „Ach jo . . . a já už se tak těšil.“

„Fakt není žádná naděje?“ Ani Ondra se s tou zprávou nechtěl jen tak smířit, ale Robin jenom bezmocně zavrtěl hlavou.

„Taková smůla! Jak dlouho bude tu sádku mít?“

„Teta říkala, že nejmíň tři týdny,“ povzdechl Robin.

„Takže skoro do konce prázdnin,“ zklamaně spočítal Ondra.

„Mně je to fakt moc líto,“ znovu se omlouval Robin.

„Vždyť ty za to nemůžeš,“ utěšoval ho Filip.

„Kluci,“ ozvala se Káťa nesměle, ale nikdo si jí nevšímal.

„No jo, s tím už se nedá nic dělat,“ prohlásil Robin. „Musíme vymyslet něco jiného. Správněj chlap se přece nikdy nevzdává.“

„Kluci, mě něco napadlo,“ pronesla Káťa znovu váhavě do ticha. Viděla hluboké rozčarování svých kamarádů a nemohla se rozhodnout, jestli jim má svůj okamžitý nápad prozradit. Nemůže přece vědět, jestli to vyjde . . . A kdyby ne, nechtěla jim připravit další zklamání.

„Jo, a co? To jsem teda zvědavej,“ ušklíbl se Ondra, který měl dokonale zkaženou náladu. „Tak se s tím pochlub!“

Katka zrudla, Ondrův tón ji úplně odradil. Radši jim ještě nic neřekne, nejdřív si doma promluví se strejdou.

„Ale, vlastně nic,“ rychle se vymluvila a sklonila se ke Skřítkovi.